

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3Tos/21/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3115010061
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Vranka
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3115010061.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Vranku a sudcov JUDr. Romana Hargaša a JUDr. Dušana Krč-Šeberu v trestnej veci proti odsúdenému Q. T., nar. XX.XX.XXXX vo B. nad I., toho času vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS a ÚVV Ilava, pre trestný čin vraždy podľa § 8 ods. 1, § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/, písm. e/, písm. f/ Tr.zák. účinného do 01.01.2006 a iné, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 29. apríla 2015, prejednal sťažnosť odsúdeného Q. T. proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín, sp.zn. 4Pp/5/2015 zo dňa 27.02.2015, a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr.por. sa sťažnosť odsúdeného Q. T. z a m i e t a , pretože nie je dôvodná.

o d ô v o d n e n i e :

Q. T. bol odsúdený rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 31.01.1990, sp.zn. 3T/32/1989 pre trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. č.140/1961Zb. a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov a 6 mesiacov, na výkon ktorého bol zaradený do III. nápravno-výchovnej skupiny. Uznesením Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 08.01.1990, sp.zn. 2T/161/1989 mu bol odpustený 1 rok výkonu trestu. Trest si vykonal dňa 20.01.1997. Následne odsúdený nastúpil na výkon doživotného trestu odňatia slobody uložený mu rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 02.02.1993, sp.zn. 1T/62/1992 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 04.03.1994, sp.zn. 1To/37/1993 pre trestný čin vraždy podľa § 8 ods. 1, § 9 ods. 2 k § 219 ods. 1, ods. 2 písm. a/, b/, e/, f/ Tr. zák. č.140/1961Zb. a iné a bol mu uložený trest odňatia slobody na doživotie so zaradením do III. nápravno-výchovnej skupiny. Na výkon trestu odsúdený nastúpil dňa 20.01.1997.

Dňa 14.01.2015 bol Okresnému súdu Trenčín doručený návrh odsúdeného Q. T. o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, v ktorom uviedol, že lehota na podanie žiadosti o podmiennečné prepustenie mu uplynula dňa 04.03.2014 (po 20-tich rokoch z právoplatne uloženého trestu odňatia slobody), kedy mohol prvýkrát požiadať o podmiennečné prepustenie, nakoľko rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 04.03.1994 a vo výkone trestu odňatia slobody je od 01.07.1989. Uviedol, že vo výkone trestu bol 6-krát disciplinárne odmenený a 3-krát disciplinárne potrestaný, pričom svoje povinnosti si plní a spĺňa podmienky na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu.

Uznesením Okresného súdu Trenčín, sp.zn. 4Pp/5/2015 zo dňa 27. februára 2015 bolo podľa § 415 ods. 1 Tr.por. v zmysle § 61 ods. 1, ods. 2 s poukazom na § 62 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. č.140/1961Zb. účinného do 30.09.1994 rozhodnuté tak, že sa návrh odsúdeného Q. T. o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody zamietá.

Uvedené uznesenie nenadobudlo právoplatnosť, nakoľko odsúdený po jeho vyhlásení voči nemu na verejnom zasadnutí zahlásil sťažnosť. Odsúdený následne svoju sťažnosť i písomne zdôvodnil. V dôvodoch svojej sťažnosti uviedol, že je nepochopiteľné a pohoršujúce, že súd prvého stupňa uveril správe hodnotenia ÚVTOS a ÚVV-2-42-/21-2015 (ďalej len „hodnotenie ústavu“) bez toho, aby si

tvrdenia v danej správe preveril. Nikto s ním danú správu nekonzultoval. Dali mu ju po jej prečítaní iba podpísať. Kópiu správy si musel zo súdu vyžiadať a zaplatiť za ňu. Hodnotenie ústavu je zavádzajúce a klamlivé. V hodnotení Q.. V. nesprávne uviedol informácie o jeho pracovnom zaradení, kde uviedol, že posledná disciplinárna odmena mu bola uložená dňa 03.12.2001. Odmena za prácu - ručné šitie obuvi mu bola uložená aj 06.12.2004. Takisto Q.. V. klame, keď tvrdí, že si odsúdený píše iba s A. O. a S. P.. Píše si aj so svojou exmanželkou. Jeho vzťah s rodinou a priateľmi mu ustavične rozbíjajú. Taktiež Q.. V. klame, keď tvrdí, že odsúdený nemá záujem o prácu na PC. Naopak nabádal ho, aby do počítača nainštaloval rôzne programy, no z jeho strany nebol záujem. Q.. V. ďalej vo svojom hodnotení uvádza, že odsúdený je zaradený v diferenciálnej podskupine D1. Počas celého výkonu trestu v ÚVTOS a ÚVV Ilava od 11.03.1993 do 04.06.2014 mal iba odmenu, tak nevie, prečo nie je v diferenciálnej podskupine D2, keď iní sú tam, hoci boli aj desaťkrát predtým disciplinárne potrestaní. Kvôli tomu, že svoju trestnú činnosť spáchal v ÚVTOS a ÚVV Leopoldov, tak z falošnej kolegiality sa mu v ÚVTOS a ÚVV Ilava snažia pomstiť. Ponižujú ho a nútili ho sa aj obesiť. Nešťítia sa ani súdu klamať a porušovať zákon, čo z hodnotenia Q.. V. je evidentné. Odsúdený ďalej vo svojej sťažnosti uviedol, že sa hanbí za svoje predošlé konanie a nechce sa ospravedlňovať za jeho mladícku nerozvážnosť, ani na nepriazeň osudu. Za všetko preberá plnú zodpovednosť a je mu to ponaučením do budúcnosti. Je mu ľúto, že svojím konaním, či pričinením spôsobil iným bolesť a utrpenie. Odsúdený vyjadril presvedčenie, že prizonácia a ani väzenská subkultúra ho neovplyvnila, hoci je vo výkone trestu po prvýkrát a vie, že aj poslednýkrát. Už to, že mal a má doživotný trest a nespáchal žiadny ďalší trest od roku 1991 doteraz s vedomím, že už vyšší trest nemôže dostať, je zárukou, že jeho osobnosť dozrela a zmenila sa tak, že povedie riadny život a viac sa trestnej činnosti nedopustí. Naopak pozitívne bude pôsobiť na ostatných členov spoločnosti. Dal súdu sľub, že ak ho podmiennečne prepustí z výkonu trestu odňatia slobody, tak povedie riadny život ako každý bezúhonný občan na Slovensku a v Európskej únii a nikdy sa viac nedopustí žiadneho trestného činu. Preto požiadal súd, aby ho podmiennečne prepustil z výkonu trestu na slobodu.

Krajský súd v Trenčíne, ako nadriadený súd, na podklade sťažnosti odsúdeného, ktorá mu spolu so spisom bola predložená dňa 13. apríla 2015, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 29. apríla 2015 podľa § 192 ods. 1 písm. a), b) Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie predchádzajúce tomuto výroku. Na základe svojej prieskumnej povinnosti dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Krajský súd zistil, že súd prvého stupňa správne procesne postupoval, keď o návrhu odsúdeného v súlade s ustanovením § 415 ods. 1 Tr. por. rozhodoval na verejnom zasadnutí. Odsúdený tu mal možnosť vyjadriť sa pred súdom k svojmu návrhu na podmiennečné prepustenie, ako aj k jeho hodnoteniu zo strany ústavu na výkon trestu odňatia slobody. Odsúdený na verejnom zasadnutí zotrval na podanej žiadosti o podmiennečné prepustenie, obšírne sa vyjadril k hodnoteniu ústavu a požiadal, aby bola jeho žiadosť spravodlivo prejednaná.

Na základe preskúmania správnosti napadnutého uznesenia krajský súd dospel k záveru, že okresný súd rozhodol správne a zákonne, keď návrh odsúdeného Q. T. o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody zamietol. Krajský súd považuje za správne závery okresného súdu, podľa ktorých u odsúdeného nie sú splnené všetky zákonné podmienky pre podmiennečné prepustenie z výkonu trestu podľa ustanovenia § 61 ods. 1, ods. 2, § 62 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. č.140/1961Zb. účinného do 30.09.1994. Uvedené ustanovenie podmieňuje podmiennečné prepustenie kumulatívnym splnením zákonných podmienok, a to vykonanie časti trestu v predpísanej dĺžke, preukázanie polepšenia odsúdeného plnením svojich povinností a svojím správaním vo výkone trestu a preukázanie dôvodnej možnosti očakávania, že odsúdený v budúcnosti povedie riadny život, pričom sa prihliada aj na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva. V podrobnom odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd správne uviedol, že odsúdený splnil formálnu podmienku na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody (lehota na podanie návrhu o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody), neboli však splnené materiálne podmienky odsúdeného na jeho podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, teda preukázanie polepšenia vo výkone trestu plnením svojich povinností a podmienka očakávania, že v budúcnosti povedie odsúdený riadny život.

Z hodnotenia ústavu vyplýva, že odsúdený nepreukazuje splnenie podmienok na požadovanej úrovni a stanovené ciele programu zaobchádzania plní čiastočne, plní si iba elementárne povinnosti, pričom rezervy má hlavne v nekritickom postoji k spáchanému trestnému činu, v neakceptovaní obmedzení pre výkon doživotných trestov v diferenciačnej podskupine D1, ktoré priamo vyplývajú zo zákona a v

čiasťočno m využívaní aktivít v čase svojho osobného voľna určených pedagógom a v žiadnom kontakte s primárnou rodinou. Odsúdený bol počas výkonu trestu 2-krát disciplinárne potrestaný a disciplinárne bol odmenený 4-krát. Taktiež súd prvého stupňa prihliadol na skutočnosť, že odsúdený je zaradený do III. nápravno-výchovnej skupiny a zatiaľ si nevytvoril podmienky na preradenie do výkonu trestu s nižším stupňom stráženia.

Krajský súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa u odsúdeného správne vyvodil, že riziko sociálneho zlyhania u odsúdeného je vysoké a resocializačná prognóza odsúdeného je nepriaznivá, a to najmä z dôvodu straty podporného rodinného zázemia, sociálne vysoko nebezpečného násilného konania, pretrvávajúceho nekritického postoja k spáchanej trestnej činnosti a bagatelizovania doterajších zlyhaní, ktorých príčiny hľadá v okolí. Súd pri svojom rozhodovaní prihliadal nielen na hodnotenie riaditeľa ústavu, ale aj na závažnosť a charakter spáchanej trestnej činnosti, ako aj na sklony odsúdeného k páchaniu trestnej činnosti. Pokiaľ odsúdený namieta vo svojej sťažnosti pravdivosť a hodnovernosť hodnotenia ústavu, tak krajský súd považuje za potrebné dodať, že zákonodarca zveril realizáciu výkonu trestu v celom rozsahu ústavom na výkon trestu odňatia slobody, pričom v zmysle § 6 ods. 1 zákona o výkone trestu odňatia slobody tento zabezpečuje Zbor väzenskej a justičnej stráže (ďalej len „zbor“) bez možnosti súdu zasahovať do kompetencií zboru. V tejto súvislosti je potrebné tiež dodať, že činnosť zboru pri výkone trestu odňatia slobody nie je svojvoľná, lebo sa riadi ustanoveniami zákona o výkone trestu odňatia slobody a nie je ani bez kontroly, nakoľko podľa § 96 zákona o výkone trestu odňatia slobody dozor nad zachovávaním zákonnosti v ústave na výkon trestu odňatia slobody vykonáva prokurátor. Z uvedeného nepriamo vyplýva, že súd pri posudzovaní hodnotenia správania sa odsúdeného, správnosť ktorého hodnotenia potvrdzuje aj riaditeľ konkrétneho ústavu svojím podpisom na hodnotení, musí vychádzať z vyvrátiteľného predpokladu o správnosti a objektívnosti podaného hodnotenia. Vychádzajúc z uvedených úvah ani podľa názoru krajského súdu z výsledkov vykonaného dokazovania nevyplývajú také skutočnosti, ktoré by dôvodne spochybňovali pravdivosť a objektívnosť hodnotenia odsúdeného v uvedenom prípade. Preto krajský súd považuje za správny postup okresného súdu, keď pri svojom rozhodovaní vychádzal z obsahu hodnotenia ústavu na odsúdeného. Súd prvého stupňa správne poukázal na skutočnosť, že odsúdený bol uznaný za vinného z trestného činu vraždy, teda najzávažnejšieho trestného činu, ako obzvlášť nebezpečný recidivista. Správne poukázal na skutočnosť, že vzhľadom na spáchanú trestnú činnosť náprava páchatel'a a celkové pozitívne pôsobenie na osobu odsúdeného je možné len počas jeho pobytu vo výkone trestu odňatia slobody a podmieneným prepustením odsúdeného z výkonu trestu na slobodu, by nebol naplnený jeden zo základných účelov trestu, ktorým je ochrana spoločnosti pred páchatel'mi trestných činov. Zároveň súd správne poukázal na skutočnosť, že odsúdený sa opakovane dopustil trestnej činnosti, a teda páchanie trestnej činnosti nie je len jednorazovým vybočením zo spôsobu jeho života, ale sa jedná o osobu, ktorá opakovane spáchala trestnú činnosť. V zmysle Trestného zákona trest má mať aj výchovný účel. Ak teda je odsúdený opakovane vo výkone trestu, z tejto nepochybnej skutočnosti je možné logicky vyvodit', že predchádzajúci výkon trestu odňatia slobody odsúdeného zrejme nevedol k náprave v tom smere, aby sa po jeho vykonaní opakovane nedopúšťal trestnej činnosti. Preto podľa názoru krajského súdu, okresný súd pri posudzovaní žiadosti odsúdeného o podmienené prepustenie dospel k správne mu záveru, podľa ktorého nie je možné dôvodne očakávať, že súčasný výkon trestu splnil svoj výchovný účel a že odsúdený v budúcnosti povedie riadny život.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti považuje krajský súd sťažnosť odsúdeného za nedôvodnú.

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná.

Keďže s poukazom na vyššie uvedené krajský súd dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného proti napadnutému uzneseniu nie je dôvodná, bolo rozhodnuté tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.